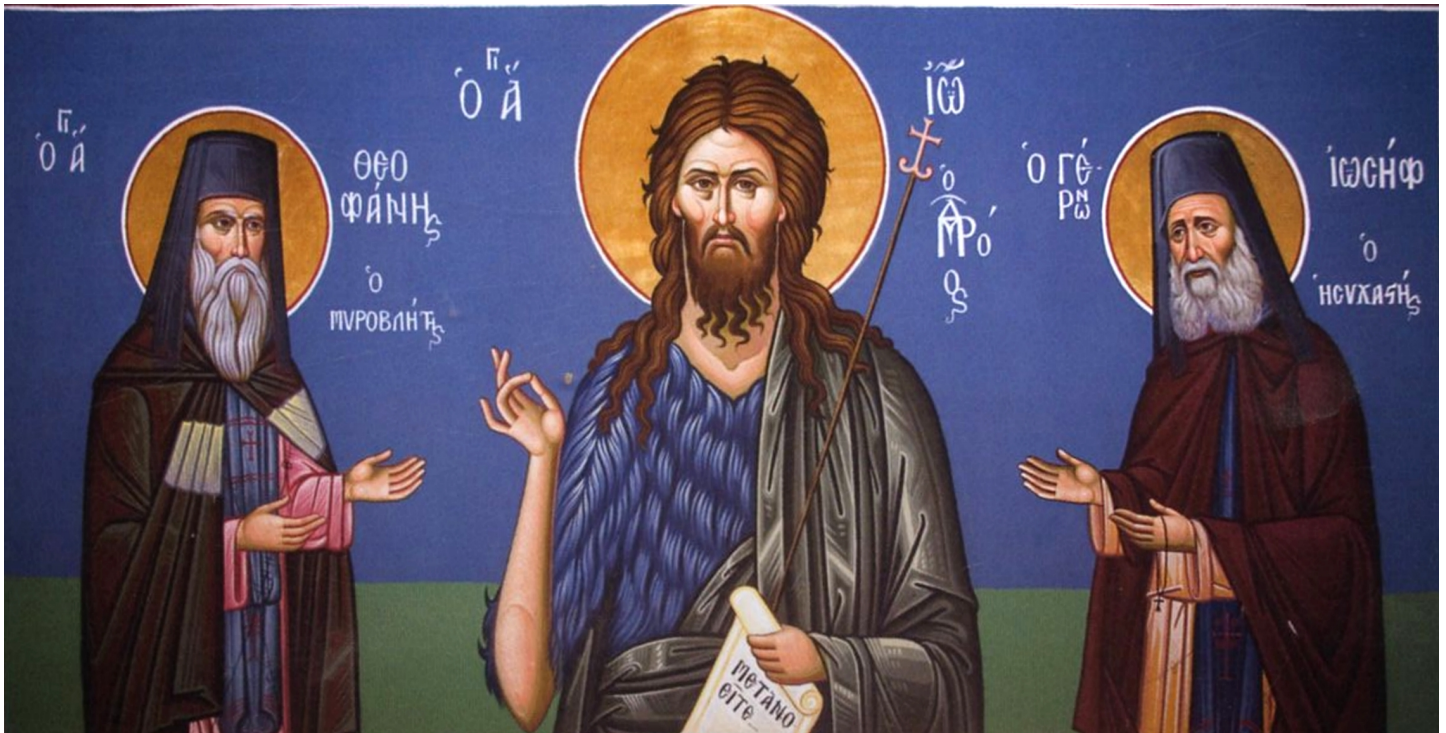

Ο Όσιος Θεοφάνης ο Μυροβλύτης, Επίσκοπος Σολέας (Αρχιεπίσκοπος Κύπρου)

[Ορθοδοξία και Ορθοπραξία](#) / [Συναξαριακές Μορφές](#)

Δέησις των Οσίων Θεοφάνους του Μυροβλύτου και Ιωσήφ του Ησυχαστού στον Τίμιο Πρόδρομο. Τοιχογραφία η οποία βρίσκεται στο εσωτερικό μέρος της πύλης της Μονής.

Ο Όσιος Θεοφάνης ζει στην Κύπρο κατά τους χρόνους της κατοχής της από τους

Ενετούς (1489-1571). Δεν γνωρίζουμε στοιχεία για τους γονείς, την κατά κόσμο καταγωγή και τη μόρφωση του. Οι πληροφορίες που έχουμε είναι λίγες, αλλά σημαντικές, γιατί παραδίνονται από ένα σύγχρονο του Οσίου και αυτόπτη μάρτυρα της εκταφής του Τιμίου λειψάνου του, τον Στέφανο Λουζινιανό, ιερωμένο δομηνικανό μοναχό και βικάριο της Λατινικής Αρχιεπισκοπής Κύπρου, στο έργο του «Η Χωρογραφία της νήσου Κύπρου». Το έργο αυτό που θεωρείται σημαντική πηγή πληροφοριών για την μεσαιωνική ιστορία της Κύπρου, το εξέδωσε πρώτα στην Ιταλική (1573) και μετά στη Γαλλική γλώσσα (1580). Η δεύτερη έκδοση, που είναι πιο επιμελημένη, συμπληρώνει την πρώτη.

Βίος του Αγίου Θεοφάνη

Ο Άγιος Θεοφάνης αγάπησε τον Χριστό υπερβολικά, εγκατέλειψε τον κόσμο, έγινε μοναχός και ζούσε στη Μονή των Μαγγάνων, που βρισκόταν στη Λευκωσία, αφιερωμένη στον Άγιο Γεώργιο. Η Μονή υπήρχε από τα Βυζαντινά χρόνια, την ανακαίνισε όμως το 1453 η Ελένη Παλαιολογίνα, σύζυγος του βασιλιά της Κύπρου Ιωάννη Β' (1432-1458) για να στεγάσει τους ιερωμένους που κατέφθασαν στην Κύπρο μετά την άλωση της Κωνσταντινούπολης. Το 1567 οι Ενετοί κατεδάφισαν τη Μονή κατά τη διάρκεια της οικοδόμησης των νέων οχυρώσεων της Λευκωσίας.

Η ζωή του μοναχού Θεοφάνη ήταν υποδειγματική. «Όσον άφορα στο βίο, δε θα μπορούσε κανείς να βρει κάτι μεμπτό» γράφει το βιογραφικό σημείωμα που βρίσκεται στο ανωτέρω έργο. Παρά το ότι έκρυβε τις αρετές του ζώντας μέσα στην αφάνεια και την ταπείνωση ο Κύριος τον φανέρωσε στους ανθρώπους. Έτσι οδήγησε τους επισκόπους της εποχής να τον εκλέξουν, παρά τη θέλησή του, ως Αρχιεπίσκοπο Κύπρου. Το αξίωμα αυτό με μεγάλη δυσκολία το αποδέχτηκε. Επειδή στη Λευκωσία, πρωτεύουσα της Κύπρου ήταν εγκατεστημένος ο Λατίνος Αρχιεπίσκοπος, ο Άγιος Θεοφάνης έφερε τον τίτλο επίσκοπος Σολέας και διοικητής των Ελλήνων της Λευκωσίας.

Οι Έλληνες επίσκοποι την εποχή της Ενετοκρατίας δεν επιτρεπόταν να μένουν στις μεγάλες πόλεις της Κύπρου, όπου ήταν και οι έδρες των μητροπόλεων τους, αλλά σε χωριά. Επί Τουρκοκρατίας επέστρεψαν ο Αρχιεπίσκοπος από τη Σολέα στη Λευκωσία, ο Μητροπολίτης Πάφου από την Αρσινόη στο Κτήμα, ο Λεμεσού από τα Λεύκαρα στη Λεμεσό και ο της Αμμοχώστου από την Καρπασία στην Αμμόχωστο.

Ο Άγιος Θεοφάνης αποχωρίστηκε την ποθητή γι' αυτόν ησυχία και αμεριμνία του μοναχικού πολιτεύματος και ακολούθησε το θέλημα του Θεού που εκφραζόταν εκείνη τη στιγμή με την εκλογή του ως αρχιερέα. Η φράση «διοικητής των

ελλήνων της Λευκωσίας» που υπάρχει στον τίτλο του φανερώνει την εξουσία που του παραχωρούσαν οι Ενετοί να ρυθμίζει μερικά από τα εσωτερικά θέματα και προβλήματα των υποδούλων Ελλήνων.

Για πόσο χρόνο παρέμεινε στο επισκοπικό του αξίωμα δε γνωρίζουμε. Ένα αναπάντεχο, ασυνήθιστο και παράδοξο περιστατικό τον οδήγησε να υποβάλει την παραίτηση του, που με δυσκολία έγινε αποδεκτή. «Μία ημέρα επέπληξε τον οικονόμο του -το όποιο είναι το ανώτερο εκκλησιαστικό αξίωμα μετά τον επίσκοπο- επειδή είχε σφάλει σε κάτι. Ο οικονόμος, ο οποίος ήταν άνθρωπος άκρως υπερήφανος και θρασύς, τον χαστούκισε ενώπιον του λαού. Ο επίσκοπος τότε βλέποντας την πολύ σοβαρή και άτυχη (δυσάρεστη) πράξη προς το πρόσωπό του και θεωρώντας τον εαυτό του τελείως ανάξιο για τη θέση που κατείχε, πήγε να συναντήσει τον αρχιεπίσκοπο (των Λατίνων), στα χέρια του οποίου κατέθεσε την επισκοπή του (την παραίτηση του από το επισκοπικό του αξίωμα)» γράφει το γαλλικό κείμενο της «Χωρογραφίας της νήσου Κύπρου». Ο Άγιος Θεοφάνης ικέτευοντας με δάκρυα παρακαλούσε να γίνει δεκτή η παραίτηση του. Στη αρχή συνάντησε την άρνηση των ενετικών αρχών, δείγμα του σεβασμού που έτρεφαν προς το πρόσωπο τού οσίου και την αναγνώριση της αρετής του. Μετά όμως από την επιμονή του αγίου την έκαναν δεκτή.

Ο άκακος, ανεξίκακος και πράος επίσκοπος δε θύμωσε, δε ζήτησε εκδίκηση ή τιμωρία του οικονόμου για την ασέβεια και περιφρόνηση του αρχιερατικού του αξιώματος. Θεώρησε λόγω της μεγάλης ταπείνωσής του τον εαυτό του ως ανάξιο να κατέχει τη θέση του επισκόπου. Η στάση του αυτή φανερώνει το ύψος της αρετής και της αγιότητάς του.

Μετά την αποδοχή της παραίτησης του ικανοποίησε την εσωτερική του επιθυμία για την ησυχαστική ζωή. Έφυγε μακριά από τους κοσμικούς θορύβους των πόλεων καταφεύγοντας σε ένα Μοναστήρι στο Μέσα Ποταμό, στα βουνά του Τρόοδους. Σύμφωνα με πληροφορίες, του Αρχιμ. Νικοδήμου, Εξάρχου της Μητροπόλεως Κιτίου στη Λεμεσό, ο όσιος Θεοφάνης διετέλεσε και ηγούμενος τής Μονής. Στη συνέχεια μάλιστα ανέβηκε και κατοίκησε σε ένα κελί 87 περίπου μέτρα ψηλότερα από τη Μονή και ως εκ τούτου η τοποθεσία αυτή έλαβε την ονομασία «Μονή του Γουμένου». Εκεί ζει μόνος μια ζωή αγιότητας και ο Κύριος μετά την κοίμησή του τού δίνει το χάρισμα της θαυματουργίας, όπως μαρτυρούν οι μοναχοί της Μονής.

Από το βίο του παραδίδεται μόνο το παρακάτω περιστατικό. «Μία νύκτα είδε σε όνειρο ότι ένας φίλος του τού έφερε ένα δοχείο με μέλι. Το πρωί μόλις ξύπνησε, να και ο φίλος του με το δοχείο γεμάτο μέλι. Ο επίσκοπος λοιπόν, αφού ευγενικά και με ευγνωμοσύνη αποδέχτηκε το μέλι, μετά το έριξε στον τοίχο και χύθηκε το μέλι. Στον φίλο του είπε ότι το έκανε αυτό γιατί δεν ήθελε να αφήσει το διάβολο να τον

κάνει να πιστεύει στα όνειρα». Η αντιμετώπιση του πειρασμού φανερώνει το βάθος της πνευματικής εργασίας του Αγίου. Απορρίπτει το λογισμό του διαβόλου που προσπαθεί να εισηγηθεί σε αυτόν ότι απέκτησε το προορατικό χάρισμα.

Κοιμήθηκε με οσιακό θάνατο. Ο Νεόφυτος Ρόδιος, Κύπριος λόγιος, στο έργο του *Περί ηρώων, στρατηγών...* (Κυπριακά Χρονικά, έτος III, 1925, σ.27) γράφει ότι ο «Θεοφάνης μοναχός, ...απέθανε εις τους αφν' (1550)».

Μετά από 4 ή 6 χρόνια γίνεται ανακομιδή του λειψάνου του το οποίο βρέθηκε άφθαρτο και ευωδίαζε από τη Χάρη του Θεού, σημεία πιστοποίησης και φανέρωσης από το Θεό της αγιότητας του. Τοποθετήθηκε το λείψανο στο καθολικό της Μονής και η τιμία κάρα σε ασημένια θήκη. «Εγώ είδα την εκταφή και τα οστά αναμεμιγμένα με χώμα, τα όποια πράγματι ανέδιδαν μία ευωδία, όχι όμως νεκρού» αναφέρει το ιταλικό κείμενο της «Χωρογραφίας». «Οι μοναχοί εκείνου του τόπου (της Μονής) βεβαιώνουν ότι ο άγιος αυτός άνθρωπος είχε επιτελέσει πολλά θαύματα· έτσι, έκαναν ανακομιδή των λειψάνων του και τοποθέτησαν την κάρα του σε ασημένια θήκη. Αυτό μπορώ να το επιβεβαιώσω, διότι το είδα με τα μάτια μου» λέει η γαλλική έκδοση.

Η μνήμη του οσίου Θεοφάνη διατηρήθηκε καθ' όλο το διάστημα της Τουρκοκρατίας και πολλοί εκκλησιαστικοί συγγραφείς της εποχής τονίζουν την ασκητική και ενάρετη ζωή του.

Το 1999 στο ναό του χωριού Τρεις Ελιές, το οποίο υπάγεται στη Μητρόπολη Μόρφου (παλαιοί Σόλοι ή Σολέα) εντοπίστηκε εικόνα του έτους 1689, έργο του αγιογράφου Λεοντίου εκ Λεμεσού, με επιγραφή «Ο Άγιος Θεοφάνης ο Νέος», που πρέπει να απεικονίζει τον όσιο Θεοφάνη ως επίσκοπο Σόλων, εφ' όσο μάλιστα ό απεικονιζόμενος άγιος φέρει αρχιερατική ενδυμασία. Η εικόνα αυτή σήμερα βρίσκεται στο Επισκοπείο της Μητροπόλεως Μόρφου στην Ευρύχου. Αυτό καταδεικνύει και τη διατήρηση της μνήμης του αγίου ανάμεσα στους κατοίκους των χωριών της Κύπρου κατά την περίοδο της Τουρκοκρατίας (1571-1878).

Που βρίσκονται σήμερα τα ιερά λείψανα του Αγίου; Δεν γνωρίζει κανείς. Πιθανόν οι Πατέρες της Μονής για να τα προστατεύσουν από τους Τούρκους κατακτητές να τα έκρυψαν σε άγνωστο σημείο χωρίς να αφήσουν πληροφορία για τον τόπο.

Απολυτίκιον του Οσίου Θεοφάνους του Μυροβλύτου. Ήχος πλ. α'. Τον συνάναρχον Λόγον.

Ραπισμόν υπ' αυθάδους, Πάτερ, δεξάμενος,
εν ταπεινώσει τον κόσμον ευθύς κατέλιπες
και εν τη Μέσα Ποταμού Μονή, προσέδραμες,

ένθα εν πόνοις καρτερών εύρες πηγήν αγιασμού·
διό, Θεόφανες Πάτερ, ημάς τους δούλους σου σκέπε
και θείοις μύροις καταμύρισον.

Συρραφή **Διακόνημαμε** κύρια **πηγή** το «ΙΕΡΑ ΜΟΝΗ ΤΙΜΙΟΥ ΠΡΟΔΡΟΜΟΥ ΜΕΣΑ ΠΟΤΑΜΟΥ: Ένα οδοιπορικό μέσα στον χρόνο», Έκδοσις ΙΕΡΑ ΜΟΝΗ ΤΙΜΙΟΥ ΠΡΟΔΡΟΜΟΥ ΜΕΣΑ ΠΟΤΑΜΟΥ, ΚΥΠΡΟΣ, 2009.